
INDISK KÆRLIGHED

eller hvordan man overlever at blive forelsket

en monolog af
Michael Svennevig

7. version
1. juli 2012

Inspireret af "Den forbandede Kærlighed.
14 fortællinger om homoseksuelle og kulturel mangfoldighed"
af Malene Fenger-Grøndahl og Marianne Nøhr Larsen,
(CDR-Forlag 2007).

PROLOG

Det kan godt være at I synes, at det er lidt underligt at jeg har samlet jer her – men det skal jo også være et surprise-party!

Jeg ved godt, at Alexander sikkert slet ikke har sagt så meget om mig. Ja, han er fuld af hemmeligheder - og jeg er en af dem.

Jeg har lige været ude og kigge efter ham ... han må være på vej. Han aner ikke spor om det her, så han får nok et chok, men lad os udnytte tiden. Jeg mangler også at få sat chaïen over og så vil jeg lære jer de nyeste Bollywood-moves. Det er derfor at jeg har det her på!

Den der bryllupsfest blev jo aldrig til noget, så derfor har I ikke mødt mig tidligere. Alexander ville hellere vente, så det bliver altså denne Bollywood-fest, for nu gider jeg ikke vente længere.

1. SCENE

Alexander har betalt for at jeg kan få "green card". Han har brugt sin børneopsparing, og nu skal jeg til at betale af... Hver gang vi sådan har spørger jeg hvad jeg får for det. Det synes han ikke er spor sjovt. Men alting har sin pris. Ikke mindst kærligheden. Han siger, at jeg er uvurderlig, og vil gerne give 500 kroner for det pr. gang og så kan jeg jo selv regne mig frem til, hvornår jeg har hævlet gælden af.

Ja, han bliver sur, når han finder ud af at jeg fortæller det.

Det var nødvendigt med et lån fra hans forældre. De tror, at de har været med til at finansiere det nye stereoanlæg med de fantastiske kvadrofoniske højtalere som Alexander så gerne vil have. Men det er altså mig, der er højtalerne... SÅ hør lige her, mens vi venter på ham.

(afspiller musik, skruer ned)

Jeg er vokset op med dem. Bollywood-filmene var over det hele. Hver gang, der kom en ny, var det det eneste vi snakkede om. Sangene kunne vi udenad.

Pigerne snakkede om kærlighedsfilm og vi talte om actionheltene. De var vores helte.

Om aftenen når vi gik hjem fra biografen, imiterede vi dem. De kunne det hele. De sloges og elskede - i en uendelighed. Af og til brød de ud i sang. Vi var vilde med dem.

(slukker for musikken)

Det med pigerne var forbudt, så det var i biografen vi gjorde vores første erfaringer. Det med os drenge var jo bare indtil det andet. Hormonerne rasede i os. Vore kroppe skreg og hyled, og

så lettede vi selv overtrykket ved at give hinanden en hånd. Vi havde sex med hinanden. Det var bare noget vi gjorde, mens vi ventede. Der lå ikke andet i det, for det var pigerne vi skulle giftes med.

2. SCENE

I skal høre, hvordan vi... altså vi mødtes i Indien. Alexander var på rundrejse - bare jeg når det inden han dukker op, og så er der chaien...

Jeg kommer kørende, og ser ham stå der som en hvid stork imellem en masse mørke mennesker. Jeg nikker og han smiler igen. Jeg cykler lige ind i hans smil. KAPAW... og smilet sætter sig fast på mig.

Jeg plejer at nikke og hilse på de fremmede, der kommer til vores by. Bare for at se deres reaktion, men tit lader de som ingenting. Tror vel jeg bare vil sælge dem noget.

(tænker)

Det er nok det, der får mig til at gå hen til ham. Hans smil... ham her er anderledes.

Han bliver ligeså forbavset som mig. Måske fortryder han, at han smilede tilbage.

Han kigger på mig med det der grågrønne blik. Ingen af os sigeer noget, mens trafikken bruser forbi os.

Alt ved ham er fremmed... Han kigger lige igennem mig. Hans øjne skinner i solen. Hvis du hele dit liv har været omgivet af mørke øjne, føles det forførende at stå overfor én med så grågrønne øjne. Det er som om man kigger direkte ind i én med et lyst blik. Som om man kigger helt ind i sjælen.

Jeg venter at han skal *sige* noget, men han bare kigger på mig. Vi sætter os. Da han rækker mig det varme teglas, føler jeg... det lyder underligt... Det der i hans blik... Jeg ved ikke... måske var det bare en åbning... en mulighed. En invitation til at drikke te sammen. Det gør vi, og vi kommer aldrig fra hinanden igen. Jo, vi skilles bagefter, men der er noget, der binder os sammen. Som om vi går afsted med en lille del af hinanden. Bagefter har jeg det underligt. Går rundt for mig selv... underligt tilpas. Det er ikke ubehageligt, bare... *underligt*. Vi er nødt til at mødes igen.

Jeg havde det faktisk af H til. Eller det havde jeg *inden* vi mødtes. Jeg ved godt, at man ikke kan se det på mig. Andre tror, at jeg altid er glad, for jeg *er* glad, men jeg var så ked af det dengang. Ulykkelig kærlighed. Så enkelt var det. Hendes familie havde forbudt mig at komme i nærheden af hende. Og de mente det! Jeg var helt ved siden af mig selv. Følte mig helt udtværet. Det er nok derfor jeg knytter mig så hurtigt til ham.

Alexander... man kan høre det på navnet. Sådan er han. Han åbner en hel ny verden for mig. På mange måder. Han er også alene, og med ét forsvinder den alenehed. Jeg ved ikke, hvorfor jeg knytter mig til ham. Jeg tænker ikke over det. Jeg gør det bare.

(pause)

Jeg har ikke noget imod at vente på Alexander.

(tænker)

Måske har jeg altid ventet på ham... uden at vide det.

3. SCENE

Det er ikke tilfældigt at vi er samlet herinde, for det var her... vi første gang... jeg mener... lige der.

(peger)

Alexander har fået koden, fordi han hjælper til ved det månedlige åbne arrangement den første torsdag i måneden. Han laver vindharper sammen med børnene. Sådan noget er han fantastisk til. Felix, ham naturvejlederen, havde spurgt om han ville lave det med børnene. Han siger ikke så meget, Alexander, men han forstår dem og får dem til det mest utrolige. Det er noget af det jeg altid har beundret hos ham. Jeg ved ikke, hvad det er, han gør. Måske er det fordi han netop ikke *gør* noget... Jeg så det allerede den gang vi mødtes... i Indien. Han kan noget med... mennesker. Børnene mærker det straks. Han kigger så åbent på én.

Efterhånden kender de ham, så når han går hened, dukker de op, for så ved de at de kan få ham til et eller andet fx. vindharper.

Det havde længe ligget i luften. Det mellem ham og mig. Selvfølgelig havde vi rørt ved hinanden. Det gør venner jo... eller det gør I jo ikke, men det er jeg vant til. Sådan lidt efter lidt var vi kommet tættere på hinanden. Lige siden vi mødtes i Inden havde det været sådan. Nu kunne vi slet ikke undvære hinanden. Jeg vidste da godt at det ikke var venskab... ikke kun venskab. Jeg er jo ikke helt dum, men det var ikke noget jeg havde spekuleret over. Jeg tager det som det kommer. Og jeg elsker livet sammen med Alexander, så enkelt er det. Han får mig

til at le. Det er sådan noget han kan. Det breder sig som noget varmt indeni, og så begynder jeg at smile. Jeg bliver så glad, når jeg ser ham. Som om jeg er en stor lattermuskel, der gør sig parat til at le. Og så kigger han på mig på den er bløde måde. Sådan er der ingen andre, der har kigget på mig. Alt det andet forsvinder. Alt det besværlige og grå forsvinder, for jeg ler det væk. Og så kilder han mig. Ligesom den dag her i naturværkstedet. De første gange var det underligt, men dejligt, for hvorfor gør han det? Det er ikke noget man gør. I indien gjorde mine venner det, måske er jeg sådan en man kilder (*tænker*)... men her er det anderledes, der må man ikke sådan røre ved hinanden, men jeg elsker når Alexander gør det, og håber at han aldrig holder op.

(tager noget frem fra en kasse)

Han har samlet en masse små metal- og træstykker. Det er meningen at de skal hænges rundt i træerne. Når vinden får dem til at vibrere ganske svagt, slår de små træ- og metalstykker mod hinanden med en ganske lille lyd.

(laver lyden)

Det lyder magisk. Haven her udenfor blev magisk. Vi hørte lyden den aften, da børnene var gået, den aften hvor vi lukkede alle døre og vinduer ud til – og bagefter låste døren.

(lægger det væk igen)

-Der er noget som jeg gerne vil vise dig... noget ingen andre må se. Vil du se, hvad det er? Kom herhen!

Jeg ved, at det er nu... Jeg ved at det vil komme. Det er ikke længere så fremmed. Slet ikke med Alexander. Han bliver ved med at kigge på mig med det der blik.

Børnene er vilde med ham. De kan mærke at han slapper af. At han ikke længere bare er voksen. Jeg bliver helt blød indeni, når jeg ser det, for det er det jeg så godt kan lide ved ham. Når der slet ikke er nogen ord. Han slapper han af, og bliver sig selv. Den Alexander som jeg nyder at være sammen med. Ordene er tit så vanskelige. Når jeg ser ham med børnene, holder jeg allermest af ham.

Han står ovre ved døren.

-Kom!

Jeg bliver stående, for jeg ved at afstanden over til ham er et stort skridt for mig, og alligevel ved jeg, at det er det jeg vil. Måske synes han, at det tager for lang tid, for han begynder at samle nogle af dyrene sammen.

-Den her, skal også være med.

(henter ørnen)

Så stryger han den hen over fjere og sætter den ved siden af.

-Og den her...

(henter ræven med fuglen i flabet)

-og den her...

(henter falcken)

-Det er dig!

(sætter den ved siden af de andre dyr)

- Nu er der kun os i hele verden. Os og dyrekredsen. Du er min falk, ved du det?

Og så....

Men det er ikke noget... jeg tænker over.

Det ligger vel i os alle. Et eller andet sted. Hos os er det ikke noget vi gør – på den måde. Sådan af kærlighed. Ikke med en anden mand. Men det ændrer Alexander.

Jeg føler mig helt tryk.

Hele tiden er der falcken, der sidder og holder vagt over os. Og de andre dyr. De kender det hele. De ved, hvordan det er. De kan ikke flyve deres vej. De er nødt til at blive her – og beskytte os. Det er en pagt vi indgår. Det var første gang.

(retter på falcken)

Den skal have ærespladsen, for når Alexander ser at jeg har stillet den frem, så ved han, hvad det betyder.

4. SCENE

Jeg måber, da han spørger om vi skal giftes. Jeg tror, at han tager pis på mig.

-Det kan man da ikke!

-Her kan man.

Jeg aner ikke, hvad det betyder, og hvorfor han spørger...

(tænker)

... for vi er meget forskellige. Men nu hopper jeg i historien, for det skete jo ikke bare sådan.

Min faster boede heroppe i forvejen. så da jeg møder Alexander på hans rundrejse i Indien, virkede det næsten forudbestemt. Det virker så naturligt, at det blev os.

Det var en underlig oplevelse, da jeg første gang ankom hertil...

Der var mange ting, der undrede mig. Jeg hjalp en af mine venner, der gik med aviser. Han skulle til en fest og han havde overtalt mig til at tage hans runde.

Jeg skulle hente aviserne ved midnatstid. Jeg var kommet før alle andre, og jeg kunne høre at der var to fyre inde ved siden af. De der lyde de laver... de var der i hvert fald ikke for at hente aviser. Jeg rømmer mig, og så kommer de rødkindede og smilende ud, mens de holder hinanden i hånden. De er vel på min egen alder, eller yngre. I det de går forbi mig, smiler de til hinanden, og så gør den ene...

(gør nogle utvetydige bevægelser med underlivet)

... og så ler de og skubber til hinanden.

Jeg aner ikke, hvordan jeg skal reagere. For selvfølgelig har jeg hørt om det, hørt om jeres frihed til at gøre lige hvad I vil og med hvem I vil, men det kommer alligevel bag på mig. Selvfølgelig gør de det også for at provokere. Og det virker... Jeg må have set helt mærkelig ud, for de ler endnu højere. Jeg står og kigger efter dem, og synes at jeg er havnet et sted, hvor alting er muligt.

5. SCENE

Min familie undrer sig, for det er tit at jeg ikke kommer hjem og sover. Jeg siger, at jeg sover ovre hos en kammerat...

(toneskift)

...men det vi laver om natten er ... anderledes.

Jeg aner ikke hvad det betyder, da han spørger mig om vi skal giftes. For vi er jo to fyre, og samtidig tør han ikke holde mig i hånden på gaden. Selv om han siger, at her må man godt. Men der er alligevel noget vigende i hans blik:

-Det er ikke ualmindeligt, men det er ikke alle der kan lide at skilte med det.

Og det er åbenbart sådan han er. En, der ikke skilter med det. Det er fint nok. Vi har jo hinanden.

I Indien kan vi godt lide at skilte med alt muligt, hvis vi ellers har noget at skilte med. F.eks. rigdom, men det gør I ikke. I holder lav profil, siger I. Nogle gange gør det jer næsten usynlige.

Jeg kommer hurtigt til at elske jeres verden. Det virker som om I slet ikke ser den. I tager den for givet, for den er der jo. Sådan har det jo altid været. Men for mig er det fantastisk. Foråret, ser I! Men alt det andet? Når det en sjældnen gang bliver 30 grader og det er jo sjældent, klager alle over at det er for varmt.

Menneskerettigheder... tja, hos os gjaldt det om at følge med gruppen eller familien. Her er alle mennesker lige. Det er et princip, siger Alexander. Når han taler om principper, love og paragrafer når det mig ikke. Det kender jeg jo derhjemme fra. Det er bare ord. Virkeligheden er anderledes.

Det samme med korrupsionen, ja man kan kalde den mange navne, men det er jo det, det er. Her så folk underligt på mig, når jeg stikker dem lidt ekstra penge for at få et eller andet ordnet. Den måde de offentligt ansatte og ekspedienterne i forretninger nedstirrer mig på, får mig til at føle mig som en Marsmand, så det holder jeg hurtigt op med.

Jeg er fri til at mene og synes lige hvad jeg vil, men det er ikke alt der siges. Jo, det tror jeg i starten, indtil jeg finder ud af, at ét er det man siger, noget andet er det man gør.

Ytringsfrihed... tja, der hvor jeg voksede op, var det den stærkeste, der havde ret, og resten klappede bare i. Hvad kalder man det? Jeg har altid lært, hvornår jeg skulle holde min kæft. Jeg har ikke altid gjort det, men har klart vidst, når jeg trådte over stregen. Det har jeg da gjort mange gange, men altid med en klar fornemmelse af, at det ville koste. Det er sådan noget man får bank for. Her har alle ret til at sige det de mener, uden at andre kræver dem til regnskab for det. Man behøver ikke være bange.

Misforstå mig ikke. Jeg er jo ikke vokset op i en eller anden bananrepublik, men jeg kom i tvivl, da jeg kom hertil, for det *virkede* næsten som om jeg var.

Al den frihed var ved at tage pippet fra mig. Jeg mærkede den som et sus, som noget jeg slet ikke kunne give udtryk for. Fornemmelsen kender jeg. Det er den samme jeg mærker når jeg synger og danser til filmmusikken.

Prøv lige at hør det her...

(tænder for musikken)

6. SCENE

(finder billederne frem, og skruer ned for musikken)

Min faster bliver ved med at tale stolpe op og ned om at de skal finde en passende kone til mig. *Passende...* prøv lige at se de her billeder.

Er der måske nogen af jer, der kunne have lyst til at gifte jer med en af dem?

Prøv lige at se hende her, man skulle tro at hun havde forstoppelse... eller hvad med hende den tykkindede her? Hvem ville frivilligt trække rundt med hende?

Jeg kan godt give hende et *passende* svar, men siger ikke noget. Leger med tanken om at lægge et billede af Alexander imellem og så sige, at nu havde jeg valgt, men uden at vise det til dem.

Det skulle være hemmeligt.

Nå, men jeg ved godt, hvad det betyder. Det betyder *passende for familien*.

Jeg har jo valgt, men det er der ingen der ved - tror jeg.

(slukker for musikken)

Jeg lægger mærke til at hun begynder at kigge sådan... *anderledes* på mig. Som om hun ved noget... så jeg må være endnu mere forsigtig. Min far er ligeglad. Lader det gå ind ad det ene øre og ud af det andet, men i længden blev han præget af det. Jeg regner med at det driver over, og lader som ingenting. Tror at de kommer på andre tanker.

7. SCENE

Nettet strammer sig om mig. Friheden, som jeg er blevet så forelsket i - *jeres frihed* -, gælder åbenbart ikke mig. Paradisets dør smækker i.

Når jeg ser Bollywood-filmene... engang havde det været et frirum for mig, nu virker de næsten falske. Det passer jo ikke. Det er en drøm. Det gælder jo ikke bare om at følge sit hjerte.

Når min familie giver sig til at fortælle om alt det, der venter mig som gift mand, forstår jeg ikke, hvad de taler om. Har sgu lyst til at råbe:

-Klap i med det sludder. Glem det med at gifte mig, I er for sent ude. Det er ovre. Det har det været længe!

For ingen af dem ved at Alexander og jeg allerede er blevet gift.

Jeg ved da godt, at de vil få det at vide en dag, men måske har jeg spist for meget af kundskabens træ, måske har jeg bare troet på alt det jeg har hørt. Troet på drømmen... Men den drøm jeg lever sammen med Alexander bliver der ikke sunget og danset om i filmene. Ikke dem fra Bollywood.

Jeg er vokset op med at familien er alt, og det er den stadig, men jeg havde valgt en *anden* familie. Nu var Alexander blevet min familie.

Det har jeg da ikke gjort uden skrupler, men det her er mit liv. Mit nye liv. Det føles rigtigt. Og det, der startede som noget umuligt, videde sig ud og blev til kærlighed. Ligesom på film. Bare en anden slags film.

8. SCENE

Det sker lidt ad gangen. Først er det bare et rygte, der siger, at jeg *gør* det med andre mænd. Det er et rygte ude i byen, siger hun.

-Det passer ikke. Der er kun én!

Der bliver helt stille. Jeg kan ikke trække det tilbage. Sagt er sagt.

Alligevel har jeg jo bare sagt det sådan som det er. Det er sandheden.

Min faster kigger triumferende hen på min far, som om at hun har haft det på fornemmelsen, men bare ikke turde sige det højt.

Min far ser helt mærkelig ud, og siger:

-Jeg taler med ham!

Så går de andre, og jeg ved, at *nu* gælder det.

-Er det rigtigt? Er det sådan du har det? Er det sådan du er?

(*nikker*)

-Hvis du møder ham, vil du forstå det?

-Tror du?

-Ja, alle kan lide Alexander!

-Hedder han det? Alexander? En dansker?

(nikker)

-Vil du det? Møde ham?

(ler)

Det blev nu på en helt anden måde at det skete, og det var nok også bedst. Ellers havde min gamle bare fået hjerteslag.

Det var min faster, der var problemet, fordi hun var sladdercentral for inderne, men det her er alligevel en tand for saftigt for hende. Én ting var at beskyldte mig for alverdens ting. Hun har altid haft et horn i siden på min far, så det er lige så meget derfor. Noget andet er, at det her er så alvorligt, at det får hende til at klappe helt i. Hun ved, hvordan andre vil opfatte det. Hun vil tabe ansigt i en grad, så hun aldrig vil kunne gifte sine egne døtre bort, hvis det slipper ud. Skammen vil klæbe til familien. Hun er tavs som graven. Så på den måde er der ikke noget at frygte. Det løser sig selv.

Siden den dag har hun aldrig sagt noget. Det er blevet super tabu, men hun kigger tit på mig og sukker.

(imiterer det)

... men hun kan sukke lige så meget hun vil, bare hun lader mig være. Det er derfor jeg stadig har billederne... Alexander og jeg laver sjov med dem. Ja, spiller billedlotteri med dem. Som han siger:

-I stedet for at jeg betalte for dig, burde det været omvendt, bare for at du kan slippe for...

Og så plejer han at nævne hende, der skeler.

(finder billedet – og viser det)

Det vil kræve en ordentlig medgift at få hende afsat. Et arrangeret ægteskab med en svagtseende, ville nok være bedst.

Alexander har hjulpet mig meget. Han har været meget mere bekymret end mig. Han siger også tit en masse til mig som jeg lader gå ind af det ene øre og ud af det andet.

-Det er fordi du kommer fra en så anderledes kultur. De forstår det ikke. Det er så fremmed!

Jeg nikker bare og tænker, hvad ved han om det?

Eller:

-Du skal stå ved det du er. Lige gyldigt hvad det er, skal du respekteres for det. Det er din ret. Du ved individets rettigheder og alt det...

Jeg nikker og tænker over, hvorfor han så ikke selv gør det. Det synes han ikke at jeg skal blande mig i. Det må han selv bøvle med, siger han. Men når det gælder mig, er der åbenbart frit slag.

Det er ikke bare ham, det er mange af de danskere som jeg møder, der straks er på mærkerne:

-Det er så flot det du gør. Du skal bare blive ved. Alle skulle gøre som dig!

Jeg kan høre Jackson synge i baggrunden "We 're the world". Eller Nanna...

(syngende)

"Afrika, Afrika... alle går vi rundt i vores egen lille verden.... hvis vi gir en hånd til Afrika....det blir bedre dag for dag".

Når jeg lytter til den sang, selv om det er en gammel schlager nu, aner jeg ikke hvad det er, danskerne har gang i.. Danskerne lever i deres egen sæbeboble. Godt nok kommer jeg ikke fra Afrika,

(synger første linje af sangen som var det en Bollywood-sang:)

"Afrika... Afrika"...

...men det kunne lige så godt være, for jeg kan se at de puster sig op i bevidstheden om. ... vi, *danskerne*, vi har et gammel kongerige helt tilbage til Gorm Den Gamle og så har vi landsholdet og så længe der stadig er liv i gamle Dronning Margrethe, så går det nok, for vi ved noget om ytringsfrihed, menneskerettigheder og om, hvordan verden er skruet sammen. Vi er stadig vikinger...SKÅL!

9. SCENE

Der er også mange, der har rejst i Indien. Når de møder mig, spørger de om jeg kender GOA? Jeg smiler og ryster på hovedet. Goa er ligesom uvirkeligt for mig - som Bollywood! Det som jeg fortæller om Indien, passer ikke sammen med det de kender fra GOA. Det er to så forskellige billeder, at det faktisk bliver morsomt. Men jeg skal passe på at jeg ikke kommer til at smile, for her er jo virkelig nogle danskere, der har rejst ud for at lære verden at kende, og så er det da også smadderirriterende, at jeg kommer og siger noget andet. Der er også andre, der godt ved, at selv om de har rejst rundt i landet, ved de ikke nødvendigvis alt om Indien, og dem kan man faktisk *tale* med. Men det er der altid, det der billede af Indien inde i folks hoveder. Hvis jeg kunne tage det ud af dem og støve det af, ville de forstå alting meget bedre. Måske ville det også gøre dem gladere? Danskerne vil gerne være så seriøse og så vidende. De er bange for at virke dumme. Det er jeg ikke. For jeg *er* dum. Det er der mange, der har fortalt mig.

Der er så meget jeg ikke forstår, og det er jeg stolt af, for det viser bare at der er en masse som jeg skal *i gang med at forstå*. Jeg tager lidt af gangen. Det er rigeligt for mig. Inderne er glade og dumme i vores uvidenhed. Ja, faktisk dansende lykkelige. På vores egen afstumpede måde.

(tænder for musikken og laver et par moves)

Ja, prøv lige at se den her. Det er nu ikke så svært, hvis man bare...

(forsøger at vise det langsomt)

...prøv lige engang. Det er altså lettere end det ser ud.

(får et par af festdeltagerne til at forsøge, mens han danser for. De gentager frasen. Ler - og han gør tegn til at de skal sætte sig ned igen, skruer ned for musikken)

Man kan lære så meget, når man lytter til folk.

Alexander bliver altid lidt forknyt, når jeg siger det, fordi han tror, at det bare er noget jeg *siger*, men jeg mener det: Man kan lære så meget af at lytte til det folk siger. Ikke mindst *om dem!*

For det er jo ikke så sort/hvidt. Der er masser af farver. Mange flere end vi overhovedet kender. Det er en hel farvesymfoni. Indien er et mylder af muligheder og begrænsninger - det blander sig hele tiden. Den enkelte skal sgu blive på sin plads. Det er lidt som et puslespil, hvor de enkelte brikker næsten ikke kan flyttes, men alligevel myldrer og vrirler det alle vegne.

(slukker for musikken)

Her har I stille-kupéer, hvor man tror at nogen lige er død.

Der er ikke megen fest og glæde over jeres gravøl.

Hos os er livet og døden ikke så adskilt som her. I har det utrolig velordnet og harmonisk. Det er faktisk lidt som en drøm, selv om der også er sprækker. Heldigvis. For mig er det fantastisk at være her.

10. SCENE

Tag nu bare Alexanders familie. O la la... Der er han meget ømskindet. Lige så initiativrig han er på mine vegne, lige så lukket er han omkring *sin* familie. Uha... der skal man virkelig passe på. Hvis jeg ikke vidste bedre, skulle man næsten tro, at det var ham, der var *inder*.

Men jeg *forstår* ham jo heller ikke rigtigt, hvad det angår, for der er jeg lige pludselig meget *fremmed*.

Han tåler ikke nogens indblanding. Jeg har et par gange forsøgt at forklare ham, at det kunne være sjovt at bytte tøj, så han var mig og jeg var ham, men det rækker hans humoristiske sans slet ikke til.

Det er sørme også kattens at jeg er så *fremmed* og så *kulturelt forskellig* fra ham, at det er plat umuligt at forstå den situation som han befinder sig i. Det kan jeg kun give ham ret i, for han sidder i dynget og kan hverken komme frem eller tilbage. For mig at se, sker der ikke noget.

Ikke spor! Nej, det har Alexander fuldstændig styr på, som han siger.

Ja, han snakker, og jeg tænker mit. Jeg kan godt blive lidt utålmodig, når jeg ser at han sidder der og *ruger*. Det vil han selvfølgelig aldrig være ved, men det er nu ikke så svært at gennemskue. Han er såmænd ikke så kompliceret. Han er bare *dansk*.

Så der skal danses og synges, for at holde det hele gående.

(giver sig til at tage et par dansetrin).

Der er ingen, der ved det. Det er bedst sådan, siger han.

Det må han selv om. Det er jo hans måde at gribe det an på. Så vi må ikke engang holde i hånden på gaden, for det er der nogen, der kan se. Og det ville jo ikke være så godt. Jeg *forstår* ikke hvorfor. På hans arbejde er det lettest, hvis de andre ikke ved det. De ville se ned på ham, hvis de vidste det. Nej, de ville selvfølgelig acceptere det *fuldstændigt*, men der ville alligevel være et lille forbehold. Så ville han ikke være mand nok der. Det ville rykke han ned i

hierarkiet. De andre mænd ville have sværere ved at omgås ham. Det ville ikke mere være så ubesværet.

Ja, ja, det kan jeg da godt forstå, men det virker nu temmelig *indisk*.

EPILOG

Og nu er jeg så her... og i dag er det vores bryllupsdag!!

Nåh, ja... og så er der de der havemøbler jeg købte til os, nu skal de altså i brug! Jeg gider ikke sidde for mig selv ude på altanen - uden ham, og han tør ikke sidde der, når jeg er der, for han er bekymret for, hvad I tænker. Så derfor er I alle inviteret med i dag, for nu vil jeg have ham med ud i de møbler.

Jeg tror, at han er der nu. Jeg tænder musikken, og så løber jeg ud og henter ham. Vil I ikke være med til at vi alle danse, når Alexander dukker op? Vil I?

Bare følg rytmen i musikken. Så kommer de der *moves* helt af sig selv. Den musik vil I komme til at høre meget mere til fremover. Ude fra altanen...

S L U T